

Θα παλέψουμε για τη δική μας Ευρώπη!

Pro Europa

Σχόλια

<https://www.pro-europa.eu/europe/el/tha-palepsoume-gia-ti-diki-mas-evropi/>

Από την ίδρυσή της τη δεκαετία του 1950, η ΕΕ (αρχικά ΕΟΚ) σπάνια ήταν απαλλαγμένη από έντονα προβλήματα και δοκιμασίες. Το ζήτημα είναι πως **τα προβλήματά της συνεχώς αυξάνονται ενώ η δύναμή της συνεχώς μειώνεται.**

Η κίνηση για την ένωση της Ευρώπης άρχισε σαν μια αναγκαία επιβολή της ειρήνης στην ήπειρό μας που βασανιζόταν επί αιώνες με ατελείωτους πολέμους. Η ένωση στηρίχτηκε στην κοινότητα της κουλτούρας

της, κοινότητα που δεν έσπασε στα αναρίθμητα πεδία των μαζών. Η ενότητα αυτή στηρίζεται κατά τους κορυφαίους Ευρωπαίους σε τέσσερεις πύλες: Ελλάδα, Ρώμη, Χριστιανισμός, Διαφωτισμός. Γι αυτό και η ίδρυσή της έγινε στη Ρώμη, και γι αυτό επίσης όλοι τότε ήθελαν να γίνει μέλος και η Ελλάδα. Ο τότε πανίσχυρος Γερμανός υπουργός Λ. Έρχαρτ πίεζε η ίδρυση να γίνει στην Αθήνα αλλά η τότε κυβέρνηση Καραμανλή, (μαζί με τα ανάκτορα και τους Έλληνες επιχειρηματίες) δεν ήθελε να γίνει μέλος.

Έπειτα

όμως από τόσα χρόνια και τόσες δοκιμασίες,
η

Ευρωπαϊκή Ένωση

προχώρησε μεν πολύ, αλλά

**σήμερα βρίσκεται σε θέση που δημιουργεί
αμφιβολίες για την δύναμή της να επιβιώσει
δημιουργικά.**

Ας δούμε τα προβλήματα, έστω συνοπτικά.

Ενώ

η Ευρώπη διαπέρασε όλους τους πολιτισμούς του κόσμου σε βαθμό που όλοι οι λαοί να τη θεωρούν το ιδανικό τους και να ζητούν τις δικές της πολιτικές και κοινωνικές αξίες, δεν κατόρθωσε να υπερασπίζεται την κουλτούρα της αυτή η ίδια. Μογγόλοι και φυλές άλλες χορεύουν μέσα στις ζούγκλες ζητώντας ελευθερία και δημοκρατία και δικαιώματα του ανθρώπου.

Αντίθετα, **ακόμη**

και πριν το μεταναστευτικό, η Ευρώπη έβλεπε αμήχανη να περιορίζεται στα πανεπιστήμιά της η διδασκαλία της κουλτούρας της και να υποβαθμίζεται η σημασία της.

Το κοινό και οι πολιτικοί δεν αντέδρασαν στη βαθμιαία υποβάθμιση της παιδείας, αφ ενός διότι το τι διδάσκονται οι νέοι λογιζόταν ανέκαθεν ελάχιστης αξίας θέμα, αφ ετέρου διότι η υποβάθμιση θεωρήθηκε συνέπεια της ανόδου των τεχνικών επιστημών. Όταν είδαμε ότι καθόλου δεν συνέβη μια τέτοια εξέλιξη αλλά αντίθετα μας βρήκε μια γενική πτώση, περιοριστήκαμε στο σήκωμα των ώμων. Σήμερα πια, η ΕΕ μένει αμήχανη στο περιθώριο να διερωτάται αν η Κίνα θα διατηρήσει την τεχνολογική πρωτοπορία ή η Σίλικον Βάλεϋ θα δαγκώσει τους κίτρινους διεκδικητές της ηγεσίας.

Ως

ενιαίος φορέας, η

Ευρώπη δεν έχει επιτύχει ακόμη της ολοκλήρωσής της: δεν έχει κοινή εξωτερική πολιτική, ούτε κοινή άμυνα, και βεβαίως ούτε κοινή οικονομική και δημοσιονομική πολιτική.

Η Ευρώπη δεν μπορεί να έχει την οντότητα ενός κράτους, εφ όσον κάθε μέλος της μπορεί να χαράζει τη δική του πολιτική: βρισκόμαστε στο σημείο όπου ναι μεν υπάρχει κοινό νόμισμα, αλλά κάθε νομάρχης (κάθε μέλος) ορίζει τους δικούς του νόμους για τις δαπάνες και τα έσοδα, όπως και το δικαιοτικό πλαίσιο του νομού

του. Ακόμη, στις μείζονος σημασίας αποφάσεις, η Ευρώπη λειτουργεί με τον κανόνα της ομοφωνίας, μολονότι σε όλα τα μέλη της ισχύει ο κανόνας της πλειοψηφίας διότι η ομοφωνία οδηγεί σε πλήρη παράλυση. Έτσι, η **Ενωμένη Ευρώπη έχει τεράστια γραφειοκρατία αλλά όχι διοίκηση.**

Επίσης, δεν μπορεί να ορίσει ποια είναι τα συμφέροντά της, ούτε βεβαίως να τα υπερασπίσει. Ισχύει πλήρως η πρόβλεψη του Ντελόρ: αντί για Ένωση θα έχουμε μια οργανωμένη σχιζοφρένεια.

Σοβαρά

προβλήματα αντιμετωπίζουν και ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες- μέλη της Ένωσης. Η Ιταλία είναι σε σταθερή επί χρόνια κρίση προσανατολισμού, την οποία οι Ιταλοί νομίζουν πως δημιουργούν δυό πεδία: η οικονομική κρίση και το μεταναστευτικό. Δεν μου φαίνεται πιστευτό αυτό. Η εργασιακή κρίση μου φαίνεται μάλλον συνέπεια της αποβιομηχανοποίησης της χώρας, που έχει αλλού τις ρίζες της. Αλλά η άρνηση του προφανούς δείχνει την πρόσληψη του λαού. Η Ισπανία επίσης αντιμετωπίζει σοβαρή κρίση με αφορμή το κίνημα αυτονομίας των Βάσκων μ' ένα πρόβλημα δυσνόητο για τους Ευρωπαίους αφού οι Καταλανοί το μεν θέλουν να διαλύσουν την ενότητα του κράτους το δε θέλουν να γίνουν μέλος της ΕΕ η οποία προϋποθέτει ενότητα... Δεν είναι ασήμαντο το πρόβλημα της Ελλάδας, η οποία αντιμετωπίζει την επιθετικότητα της

Τουρκίας που ο ψυχοπαθής ηγέτης της θέλει να υπερβεί τον Κεμάλ και να αναγνωρισθεί αυτός ως Ατατούρκ (πατέρας της Τουρκίας), της Ευρώπης μη δυναμένης να του χορηγήσει τα χάπια που χρειάζεται.

Στον

γεωπολιτικό παγκόσμιο χάρτη η Ενωμένη Ευρώπη φαίνεται σκιασμένη από ισχυρές απειλές. **Ανατολικά**

της ο Πούτιν έχει μπει σε σκληρό αγώνα να τη διαλύσει. Εργάστηκε για το Brexit, διαθέτοντας μεγάλα χρηματικά ποσά σε φορείς και πολιτικούς κύκλους

της Βρετανίας. Προχώρησε σε ενίσχυση της Λεπέν στη Γαλλία και του Σαλβίνι στην Ιταλία, αλλά και με επιχορηγήσεις σε ακροδεξιούς όλης της Ευρώπης.

Παράλληλα,

υπέρ

της διάλυσης της ΕΕ κινείται και ο Πρόεδρος των ΗΠΑ: ο πολιτικός επιτελάρχης του Στηβ Μπάνον δεν κρύβει ότι η εκστρατεία του στην Ευρώπη έχει σκοπό να «βυθίσει

ένα παλούκι στην καρδιά αυτού του βρικόλακα που λέγεται Ευρωπαϊκή Ένωση».

Όμως,

αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία είναι ο κλονισμός του άξονα της Ένωσης. Από την ίδρυσή της ως κοινότητα η Ευρώπη στηρίχθηκε στη θερμή συνεργασία

Γαλλίας-Γερμανίας. Ο άξονας αυτός έχει τραυματιστεί για διάφορους λόγους. Τώρα υποφέρει, διότι η Γερμανία δεν έχει την πολιτική ηγεσία εκείνη που σε συνεργασία με τον Μακρόν θα φέρει και πάλι ευρωπαϊκή αρμονία και βούληση.

Υπό

τους όρους αυτούς, **ερωτά**

ο αντιενωτικός: οπότε λοιπόν, προς τι συνεχίζετε και παλεύετε για την ευρωπαϊκή ένωση; Και του απαντάμε:

Ναι,

η Ευρωπαϊκή Ένωση πάσχει. Ναι, δεν μπορεί να υπερασπίσει ούτε την ίδια της την κουλτούρα, μολονότι ξέρουμε όλοι ότι η ενότητα της κουλτούρας της είναι το μόνο κοινό που έχουν τα έθνη της. **Αν δεν την υπερασπίσουμε, όμως, παύουμε να είμαστε Ευρωπαίοι και γινόμαστε απλώς κάτοικοι μιας ηπείρου.**

Η

Ευρωπαϊκή Ένωση πάσχει από έλλειψη ισχυρής βούλησης – όχι μόνο των ηγετών αλλά και των λαών της. **Ή την υπερασπιζόμαστε ζητώντας πλήρη και λειτουργική πολιτική ένωση ή την αφήνουμε να διαλυθεί. Τι σημαίνει η διάλυση το ξέρουμε πολύ καλά από τους αιώνες ιστορίας: συνεχείς πόλεμοι μεταξύ εθνών.**

**Ναι,
η Ευρωπαϊκή Ένωση πάσχει. Θα παλέψουμε
με σθένος γι αυτήν, ώστε να μείνουμε
αυτό που είμαστε: οι Ευρωπαίοι.**